

Det er såmænd til syvende og sidst ikke så meget, vi skal give. Da vi for nogle få år siden påtog os at hjælpe med nogle af de mest udsatte sociale opgaver i de tre baltiske lande, Estland, Letland og Litauen, jamen så var det jo af samme grund. Et lille tocifret millionbeløb skulle der til.

Men det er nok til, at der måske er en chance for, at de russiske gadebørn i Tallinn i Estland får en lidt bedre fremtid, måske en chance for, at Irina, som har levet som prostitueret på gaden siden 12-års-alderen, nu kan slippe fri af den tilværelse. Ingen kan naturligvis garantere, at hun får et ordentligt liv resten af hendes tilværelse, men vi kan i det mindste give et lille bidrag til, at chancen for hende også er der.

Tilsvarende kan ingen naturligvis sige, at Danmark kan gøre den afgørende forskel i Mellemøsten, men vi kan give vores bidrag gennem en stærkere europæisk indsats, for at det, der er situationen og tragedien i Mellemøsten, kan komme over i et fredsspor igen. For sådan er det jo, ingen kan klare sig alene, hverken resten af verden eller Danmark. Vi har brug for hinanden.

Snart tager vi fat på det næste store træk i det internationale samarbejde. Den danske regering har allerede været i sving et stykke tid, senest i OECD-samarbejdets topmøde i Paris under det danske formandskab. Det lykkedes os her i virkeligheden at få vedtaget det første vigtige skridt på vejen i arbejdet for en ny Global Deal, en ny international partnerskabsaftale, et nyt internationalt håndslag mellem rige og fattige, mellem alle lande, som skal sætte dagsordenen i Johannesburg næste år, når vi mødes 10 år efter Rio og skal tage fat på den ny strækning.

Denne nye globale aftale skal indeholde bistand, gældslettelse til de fattige samfund, frihandel med et menneskeligt ansigt. Det gælder i øvrigt også markedsadgang for ulandene, miljø- og arbejdstagerrettigheder, internationale miljøspørgsmål. Ambitionen er stor, men den er vigtig. Og folk skal være med, det er ikke noget, vi kommer og pådutter folk, men noget, folk har medejerskab til.

Vi har også taget skridt til at hjælpe ulandene med at udnytte de internationale patentregler for at skaffe livsvigtig medicin til hiv- og aidsramte ofre. Det har ikke været kønt at se visse internationale medicinselskaber operere, men nu har vi trods alt fået skåret igennem, og jeg håber og forventer at se billigere medicin ført frem til den fattige verden.

Fødevarer sikkerheden er mange, mange familier med rette optaget af i deres hverdag. Vi fører en klar og en konsekvent linje i den danske regering herhjemme og i det europæiske samarbejde, men det er naturligvis lige så klart, at vi ikke kan kontrollere alt fuldt og helt og alene, også her er der brug for et stærkere internationalt samarbejde. EU's landbrugsproduktion skal indrettes, så den ikke bevidstløs støtter produktionen, men støtter miljø, sundhed og dyrevelfærdet.

Jeg har lagt ud med dette tema her i Folketinget, fordi det er afgørende for forståelsen af Danmarks livsvilkår og den værditilvækst, vi lever af. Vi har jo altid deltaget aktivt på den internationale scene, vi har altid gerne villet sælge vore varer på verdensmarkedet, ja, det lever vi faktisk af, men det betyder også, at vi bliver meget afhængige af, at de internationale aftaler og regelsæt fungerer. Det fik vi unægtelig demonstreret tydeligt i forbindelse med mund- og klovsyge, diskussionen om den og udviklingen i Europa.

Det viste os lidt af, hvor sårbare vi i virkeligheden er over for indgreb i den fri handel, og pludselig så vi det: Store markeder for vores landbrugseksport var pludselig lukket, og der måtte en ekstra og meget dygtig indsats til fra såvel udenrigstjeneste som fødevarerminister og de berørte erhverv for at få åbnet markederne igen. Det understreger for mig, hvor vigtigt det er, at vi også på disse områder får udbygget vore internationale regler. Det er vel også til syvende og sidst et klart bevis på, at vi ikke kan stoppe den globale udvikling, men at vi som land og som folk har brug for at opstille trafikregler for globalisering.

Vi skal være det land, der presser mest på for at få miljø- og arbejdstagerrettigheder og forbrugerbeskyttelse med i WTO-forhandlingerne. Det pres fortsætter vi, også når det gælder vores pres for at formå USA til at deltage i Kyotoprotokolten.

Gennem 8 år har det danske samfund og regeringen mødt de mange udfordringer forfra. Den linje vil vi fortsætte lige så beslutsomt, lige så åbent og lige så ambitiøst i lyset af globaliseringens udfordringer.

Det gælder også vort rigsfællesskabs to øvrige venner og samfund, for højt mod nord mærker de to samfund, Færøerne og Grønland, jo også globaliseringens effekter. Jeg siger det, for der er såmænd ikke så mange velfærdssamfund i verden, og måske netop derfor er der et særskilt be-